

fremstilles. Det tror jeg, ikke er saa vanskeligt, men jeg vil indrømme, det Andet er mere tiltalende; men man skal huske paa, at her ikke er Spørgsmaal om Penge, som Foreningerne give, her stilles ikke Krav til Foreningernes Midler, det er Staten, som rent ud giver, og man kan derfor ikke anse over, at Staten ønsker at bruge det Apparat, som hidtil er brugt, og som har viist sig at arbejde godt. Jeg er overbevist om, at, hvis vi vilde vælge Dommere paa den Maade, som jeg nu har antydet — jeg indrømmer, at det er muligt at vælge dem paa den Maade —, saa vilde vi faae lige saa mange Klager og lige saa mange Miskjæbte blandt dem, der æste Præmie og ikke faae den, som vi nu have. Sagen vil ikke stille sig anderledes end nu. Det er jo imidlertid et Spørgsmaal, som kan drøftes nærmere. Der er endnu blevet anført af det ærede Medlem fra Nykjøbing, at det ikke var heldigt, at Foreningerne ikke udelte Statens Præmier til dem, som ikke vare Medlemmer af Foreningerne, og at disse burde have Afgang til Statens Præmier ligesaa godt som Medlemmerne. Jeg maa dog tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der er nogen Forskjel paa dem, som ere Medlemmer, og dem som ikke ere Medlemmer. Hvad er Kontingentet for en Gjenstand? 2 Kr., 4 Kr., 6 Kr. Er det en Sag, som kan holde nogen Mand fra at træde ind i en Forening, naar han virkelig har Interesse for Sagen? Har han nogenformhelt Interesse for Sagen, vil han nok vide at blive Medlem af en eller anden Forening, naar da vi have indtil en halv Snes af dem paa smaa Omraader. Jor kunde det være anderledes, men nu er det let at blive Medlem af en Forening, og det er dog givet, at de, der ere Medlemmer af en Forening og yde Bidrag dertil, yde større Interesse end de, der ikke yde Noget. Det er ikke urimeligt, at Staten giver Bidrag til Foreningerne, og at disse sige: De, der støtte Foreningens Virksomhed skulle ogsaa have Statens Penge. Men det er forøvrigt ikke altid Tilfældet, vi have haft Foreninger, og have dem endnu, som uddele Præmier, ogsaa til Folk, som ikke ere Medlemmer, og dette gjøre de paa to Maader. Paa eet Sted have de givet halve Præmier, et andet Sted Statens Tilskud med Beløb, der vare regnede ud som Brøspartier. Man er imidlertid overalt kommen til det Resultat, at det ikke var heldigt, og at man ikke støttede Sagen, naar man gjorde dette. Der er derimod en anden Virksomhed, for hvilken mange Landbrugere, der ikke ere Medlemmer af Foreningerne, faae Præmie, og det ikke blot Præmier af Statens Penge, men ogsaa af Landbosforeningernes. Der uddeles nemlig betydelige Summer til Husmandskvæg. Ikke saa Præmier uddeles til Husmænd, der naturligvis ikke ere Medlemmer af Foreningerne. Deres Kvæg bliver bedømt for sig selv paa en særlig

Maade saaledes, at det er det enkelte Hoved, der er Gjenstand for Præmieringen, medens Selstaberne ellers kun præmiere Samlinger. Man kan altsaa ikke sige, at Selstaberne i saa Henseende virke ensidig. — Der er et Punkt endnu, som blev berørt af det ærede Medlem for Skanderborg (S. Sørensen). Han mente, at det ikke var heldigt, at der var sat en Bestemmelse om, at de fireaarige Hingste ikke skulde brændes, og at det først var de femaarige. Jeg skal imidlertid gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at den Præmie, som de unge Hingste modtage, er en Opmuntringspræmie. Præmien til de toaarige og treaarige Hingste gives, for at de skulle bevares som saadanne. De fireaarige Hingste anerkjendes nok for at være modne og faae ikke en Opmuntringspræmie, men en Belsøningspræmie; men man indbrænder dem ikke endnu, fordi det er en Erfaring og en Kjendsgjerning, at Hingsten ikke kan bedømmes fuldstændig, førend den har fylbt det femte Aar, og navnlig har man erfaret, at naar en yngre Hingst bliver brændt, bliver den faare let i høj Grad misbrugt til en overdreven Storbefæktning, saa at den kommer i en slet Tilstand, naar den har naaet det femte Aar. Det er af den Grund, at man har anset det for rigtigst ikke at mærke Hingstene som ubmærkede, førend de ogsaa efter det fyldte 5te Aar have viist sig at være fuldstændig værdige til at bære et saadant Mærke. — Med disse Bemærkninger skal jeg slutte med en Undskyldning for at have trættet Thinget saa længe. Det var mig om at gjøre at omtale de enkelte Punkter, der have været debatterede her, og det skulde glæde mig, om det var lykkedes mig at faae endel af de Herre, der have udtalt Ønsket om, at Dommerne bleve valgte af Landbosforeningerne, til at indse, at det ogsaa er Noget, der taler for det her i Lovforslaget foreslaaede System.

G. Petersen: Jeg bad om Ordet, da jeg hørte, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgtreds (W. Holm) og det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgtreds (Clausen) vare saa uenige om, hvorledes man skulde have sig ad med at præmiere Dyr, der fremstilledes af Folk, som ikke vare Medlemmer af Landbosforeningerne. Det foreskommer mig, at det kan let lade sig ordne. I detmindste er i Svendborg Amt meget under Halvdelen af de Præmiejøgende Medlemmer af Landbosforeningen; men Enhver kan henstille sit Kreatur til Bedømmelse, og saa saar han ikke Noget af vor private Kasse, hvorimod han saar af den Andel, som vi have faaet af Statskassen. Jeg tror, at det har hjulpet til, at adskillige flere Medlemmer ere traadte ind i Landbosforeningen. De have først forsøgt — Folk ere jo forsigtige ubertiden —, hvorledes det vilde gaa med deres